

[Justitsministeren.]

fremmedes retsstilling, som det naturligvis er regeringen magtpåliggende at søge betrygget så meget som overhovedet muligt, men hensyn må også tages til det danske samfunds berettigede interesser i at føre kontrol med vore udlændinge.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger om de enkelte forslag, idet jeg dog i det væsentlige kan henvise til de ledsagende bemærkninger, hvor der er gjort rede for, på hvilke punkter forslagene afviger fra gældende ret.

Hvad angår udlændingsloven, indeholder denne i § 2 bestemmelser om, hvornår en udlænding kan afvises ved forsøg på at indrejse her til landet. De tilfælde, hvor dette kan ske, er alle i overensstemmelse med de nugældende bestemmelser eller den praksis, der har udviklet sig, men der er indført bestemmelser til sikring af udlændingenes retsstilling. I almindelighed er det, som også naturligt, henlagt til politiets afgørelse at afvise udlændinge, men det foreslås nu, at hvor den pågældende påberåber sig og sandsynliggør, at han søger tilflugt her som politisk flygtning, skal beslutningen om hans eventuelle afvisning træffes af justitsministeren. Begrebet politisk flygtning har jo desværre navnlig i årene efter den sidste krig været særlig aktuelt, og jeg finder det ganske naturligt, at man søger at give disse uheldigt stillede mennesker så betryggende en stilling som muligt. Jeg anser det for en selvfølge, at hvis ministeriet kommer til det resultat, at den pågældende virkelig har søgt asyl her, vil man ikke tilbagesende ham til det land, hvor han med grund kan føle sig alvorligt truet. Det er nu også foreslået i § 2, stk. 3, at kun justitsministeren kan afvise en udlænding på grund af hensynet til statens sikkerhed o. lign.

Bestemmelserne om udvisning af udlændinge findes i §§ 5—7. De tilfælde, hvor dette kan ske, er i det væsentlige i overensstemmelse med de gældende regler, men jeg har fundet det ønskeligt at foreslå, at beslutning om udvisning som hovedregel skal træffes af justitsministeren og kun i ganske klare tilfælde af politiet, og yderligere foreslås det, at politiet aldrig kan træffe bestemmelse om udvisning af en politisk flygtning.

Når det er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålet om afvisning eller udvisning af en udlænding, er det også ganske nødvendigt at kunne træffe foranstaltninger mod den pågældende, indtil sagen er afgjort eller han kan udbringes. Der er da også

i fremmedloven af 1875 § 14 hjemmel for politiet til om fornødent at hensætte den pågældende under bevogtning. Jeg har altid fundet det meget utilfredsstillende, at udlændingene mod denne administrative frihedsberøvelse, der efter omstændighederne kan strække sig over et ikke helt ubetydeligt tidsrum, ikke har noget retsmiddel, og jeg synes ikke, at denne tilstand bør opretholdes. I § 8 foreslås det derfor, at når politiet har hensat en udlænding under bevogtning og han ikke bliver løsladt inden 14 dage, kan han forlange spørgsmålet indbragt for retten, der så afgør, om frihedsberøvelsen skal opretholdes. Beslutningen om hensættelse vil i de praktisk almindelige tilfælde efter lovforslaget kunne træffes af politiet, og det forekommer mig, at der i denne forholdsvis store gruppe af tilfælde ved forslaget ydes udlændingene en naturlig og tilstrækkelig beskyttelse. I de få tilfælde, hvor beslutningen om afvisning træffes af justitsministeren, er der ikke adgang til at indbringe spørgsmålet om frihedsberøvelse for domstolene. Jeg tror også, det vil være ganske klart, at disse tilfælde, der efter erfaringerne vil blive meget fåtallige, på grund af deres særegne karakter ikke egner sig til prøvelse for domstolene. Til gengæld foreslås det, at politiet i disse tilfælde, hvis hensættelsen udstrækkes over 14 dage, uophødelig skal indberette til justitsministeren, hvorfor udsendelse ikke har kunnet ske. Hermed er også disse udlændinge bedre beskyttet end efter gældende ret.

I §§ 10 og 25 er der hjemmel for justitsministeren til at fastsætte lempelser i lovens bestemmelser. Disse paragraffer giver mig lejlighed til at bemærke, at det jo er bekendt, at der for tiden mellem parlamentarikere fra de nordiske lande føres forhandlinger om lempelser for rejsesamkøbet mellem disse lande, i første række ved at søge pastvangen for statsborgere i de nordiske lande ophævet. Skulle disse bestræbelser føre til et positivt resultat, hvad jeg meget håber, vil det i henhold til forslaget også kunne gennemføres administrativt, og det samme gælder, hvis det skulle blive muligt at indføre en almindelig fritagelse for nordiske statsborgere for at søge opholds- og arbejdstilladelse.

Med hensyn til udlændingslovens øvrige bestemmelser, der ikke er af særlig principiel natur, kan jeg henvise til bemærkningerne i forslaget.

Om pasloven skal jeg kun fremsætte få bemærkninger.

Pasloven indeholder i § 2 bestemmelser om, hvornår pasudstedelse kan nægtes eller